

תם, כפי שהתגלתה בעדויות על צורת פעולתם המחתרית והרעיונית.

רפואה

החיים והמוות בידי הרישון

בעוד חוליית ממוכנים נשלחים

לבתייהם מחוסר מיטות

מסרב ראשיהעירייה לאשר פתיחת

בית-חולים המוכן ומזומן לקבלם

לוא היה קפקא נולד בחלם, גם אז ספק אם היה מסוגל לכתוב סצינה כזו: מדי שבוע, משתחררים מבתי-החולים

מליצות שדופות. רק אחרי שבית המשפט המחוזי הרשיע אותם השבוע, ודן את השישה לעונשי מאסר שונים (17 שנה לאהוד אדיב ודאוד תורכי ראש הרשת; 15 שנה לאניס קרעאוי וסוכחי גערגי; 10 שנים לדן ורד ושנתיים לסימון חדר). כאשר היה ברור להם שהכל אבוד ושום דבר לא ישנה עוד את גורלם, חזרה התודעה הפוליטית אל חברי הרשת והם ניצלו את בית-המשפט להשמעת הצהרות מגומגמות ונעדרות כנות, שהיו טעונות מליצות שדופות.

הגיבור האמיתי של הפרשה התגלה דווקא באחת מדמויותיה השוליות, הסטרי דנט החיפאי סימון חדר, שהיה קשור תחילתו לה לאנשי הרשת, אך אחרי שנכח במגר

(המשך מעמוד 19)
המערך וגם נציגי גח"ל גילו לפתע אחר דו-תדעים כה מפתיעה בשאלת רמתו של העיתון — שלא לדבר על התחשבות כה מפתיעה בתלונות שאמורות היו להגיע מסטודנטים — כל אלה הצביעו על מסקנה ברורה:

לקראת מערכת הבחירות לכנסת הממשלתית ובאה, ועם היפתח עונת הצייד על הבוחר — החל חופשי-הדיבור להיות מיצוד-מותרות. המימסד, המורכב ממערך בלתי-קדוש של המערך וגח"ל, אינו יכול להרשות לעצמו מותרות כאלה בימים כאלה. לה, וסגירת כרזי חופשי-הדיבור התחילה. בשלב ראשון, במקומות הקלים יותר. אחר, בהדרגה, תופעל לעבר יתושים גדולי ים יותר, עוקצניים יותר.

ריגול

המרגלים שבאו

מן הטפעות

רשת הריגול הנוראית

שמישפטה הסתיים השבוע

התגלתה

כחבורה של שומרים

אם היה מתרחש דבר כזה בקולנוע, היה הקהל רוקע ברגליו ותובע בקול: „את הכסף!“ הדרמה שהובטחה לציבור אמורה היתה להיות עלילת מתח וריגול מרתקת בנוסח אלסטיר מקלין, שתחשוף מבצעים נעוצים ומתוחכמים של המרגלים ותגלה עד כמה היו תופסיהם פקחים ור חכמים מהם.

אך מה שהתגלה בבית-המשפט המחוזי בחיפה, בו נשפטו ששת האשמים הראשי שונים בחברות ברשת החזית האדומה, שריגלה למען המודיעין הסורי, לא היה אלא פארסה עלובה על עלילת ריגול בנאלית. אפילו העובדה שבפעם הראשונה הואשמו כאן שני צברים יהודים בבגידה ובמסירת סודות בטחוניים לסורים, לא היה בה כדי לשנות את התמונה ול- העלות את רמת הדרמה. כפי שגראה היה מלכתחילה.

אהוד („אודי“) אדיב, 25, יליד גן שמואל וחילל ביחידת צנחנים לשעבר, ודן ורד, 28, תנין הפנימיה הצבאית לשעבר ומורה במקצועו, עוררו עם היר ודוע דבר תפיסתם את הרושם, שהפעם מדובר ברשת-ריגול ממשית, מתוחכמת ור מסויית לפי מיטב כללי הקונספירציה. העובדה שרמתם האינטלקטואלית והרקע הצבאי שלהם, היו שונים מאלה של כל המרגלים שנתפסו עד כה בישראל, אמר רה היתה להפוך את משפטם למשפט פרי ליטי מרתק.

אולם מהרגע בו עלה המסך על חבורת המרגלים הסורית פג המתח וסרה ההתעני יינות הציבורית שליוותה את תפיסת הר חבורה. אנשי הרשת התגלו במהלך המשפט כנמושות, חסרו אומץ להודות עם מעשיהם, הסתבכו בתירוצים מטופשים והסתחרו מאחורי אידיאולוגיות מבולבלות.

תורכי, אדיב ורד עץ ספסל הנאשמים

גם טיפשות היא עונש

ברחביהארץ עשרות חוליילב, שעברו זה עתה התקף. מיעוטם מצליחים להתקבל למכוני-שיקום רפואיים, בהם הם נמצאים תחת פיקוח וביקורת בלתי-פוסקים, עובי- רים תהליך שיקום מבוקר.

אולם הרוב הגדול פשוט חוזרים ל- בתייהם, נשארים רחוקים למיטותיהם עד שיחזרו בהדרגה לחיים נורמליים.

כמה מהם עושים מחוסר פיקוח צמוד, טעויות? כמה מהם מביאים על עצמם,

מותיה ובכוונות אנשיה, פרש וניתק עימם את הקשר. דיקן הסטודנטים של אוניברסיטת חיפה, הסופר א. ב. יהושע, ומנהל בית היילל בחיפה, הרב ברנרד הוך — שהופיעו כעדי אופי מטעם סניגורו של חדר — יכלו רק לשבח את פעילותו של מישור האינטלקטואלי. אבל גם חדר, שי הגיע בתורה עצמית למסקנות אותן היה צריך העונש ללמד אותו, לא ניצל מעונשו של בית-המשפט.

למרות שמשפטה של רשת-הריגול ה- סורית היה מלכתחילה משפט-ראווה, הור- שעו חברי הרשת בגלל מעשיהם ולא בגלל דיעותיהם. יחד עם זאת קשה היה להשתחרר מהרושם, שעונשי המאסר ה- כבדים שהוטלו עליהם היו יותר מאשר עונש על מעשיהם — עונש על עוגמת- הנפש ועל הכאב שגרמו לציבור הישרא- לי, בעצם שיתוף-הפעולה שלהם עם המור דיעין הסורי.

בית-המשפט לא התחשב כלל בכך ש- חלק מעונשם של המרגלים היא טיפשו

עורך מופטר דור

— לחיסול עיתוש טורדני

בלא יודעין, התקף חדש, אי-ישם בעתיד? כמה מהם ימותו — בגלל היעדר מיטות במרכזי-שיקום?

שיחרור השוכימרפא. אולם בו בזמן עומד, בצפון פתח-תקווה, בית קטן מוקף ירק, ובו 17 מיטות ריקות ומיטב הציוד המודרני לשיקום חוליילב. הסנאי טורים מחכה לשקם חולים — אך אלה אינם יכולים להיכנס למיטות הריקות.

הסיבה: בגלל חישובים פוליטיים, מסרב ראשי-עיריית פתח-תקווה, ישראל פיני- רג, להעניק לסנאטוריום רשיך.

חברי-מערכת מופטר מיטופונקט *

ריסוס קטלני —

* עם מזכירת המערכת וסיסמה על קיר המערכת.

א.ב. יהושע מעיד במישפט הריגול

אופיו של חוזר בתשובה

הסנאטוריום ניבנה על-ידי ד"ר מקס- מיליאן צייכנר, מומחה למחלות-לב וחוט- השדרה, שעתידי להיות גם מנהלו. לאחר עלייתו ארצה לפני 13 שנה, מרוסיה, שם שירת כרופא בצבא-האדום בדרגת סגן-אלוף, התיישב העולה החדש ורעייתו רעייה, רופאה גרנטולוגית*, באם-המוש- בות, התפרסם כאשר הצליח לשחרר חולי- דיסקוס, שנחשבו כחשוכי-מרפא, מיסור- ריהם (העולם הזה 1753).

תירוץ דבידלי. בראותו את רמת- השיקום של חוליילב בארץ, החליט צייכ- נר לפעול גם בתחום זה. אולם הוא חשב רק על עצמו ועל החולים, שכח בחישוביו את ישראל פיניברג.

נימוקו הראשון של ראשי-העירייה, ב- סרבו לאפשר את פתיחת הסנאטוריום ה- מודרני — שמדיו הקטנים מבטיחים טי- פול אישי לחולים — היה: המוסד ניצב סמוך לכביש סואן. הרעש יפריע לחולים.

בקיאותו המפתיעה של ראשי-העירייה בענייני רפואה הצליחה להתחרות רק בה- גיון החותך של הטיעון. לפי טיעונו זה של פיניברג, מוטב אם כן שהחולים לא ישוקמו כלל, מאשר שישוקמו ליד כביש רועש.

לחצים מתמשכים. צייכנר פסל את נימוקו המגוחך של פיניברג בעזרת חוות- דעת של מומחים, שהמליצו על פתיחת המקום.

עתה, העלה פיניברג נימוק חדש, רציני לא פחות: „בשביל 17 מיטות לא כדאי לפתוח סנאטוריום.“ אמר לציכנר, „לוא היו לך 100—150 מיטות, היה כדאי.“

צייכנר לא ענה לראש העירייה את התשובה שהתבקשה — מה זה עניינך, לעזאזל? במקום זאת, המשיך בלחציו בוועדות השונות לבניין-ערים, ובשאר מבוכי המנגנון.

הפעם, זכה בתירוץ חדש: השכנים מתנגדים.

סיבוב נוסף. הלך מומחה-הלב, והי- ביא מהשכנים מכתבי-הסכמה לפתיחת המוסד. הוא אף טרח והסביר לוועדה כי לפי החוק, חייב סנאטוריום מעין זה לשי- כון דווקא בלב איזורי-מגורים.

אולם לא יהודי כפיניברג יירתע בפני כל רופא, ועוד עולה חדש. תירוץ הבא של ראש העירייה: אין לפתוח מוסד לחולים כרוניים באיזורי-מגורים.

שוב הלך צייכנר, ושוב הביא אישוי- רים והמלצות ממומחים, לפיהם שוכני המוסד המיועדים אינם חולים כרוניים, אלא יתחלפו מדי כמה שבועות.

כל הליקיויים — ישנם. סידרת תירוץיו של ראש העירייה נראתה מגו- חכת במיוחד לאור העובדה שקיים בפתח- תקווה מוסד בשם בית-רוחוב.

בית-רוחוב מיועד גם הוא לשיקום חולי- (המשך בעמוד 26)

* מומחית למחלות זיקנה.